

PUHE YLEISVENÄLÄISEN TPKK:n ISTUNNOSSA HEINÄKUUN 15 pnä 1918

Toverit, Neuvostotasavallallamme ei ole syytä valittaa poliittisten kriisien ja äkillisten poliittisten muutosten vähyyttä. Niin yksinkertaisia, niin alkeellisen yksinkertaisia kuin ovatkaan kaikki imperialistiset voimat, jotka eivät tietenkään voi tuntea oloaan rauhalliseksi Sosialistisen Neuvostotasavallan rinnalla, mutta nykyhetken tapaisena ajankohtana, oloissa, jolloin sotaa käydään entisissä mittasuhteissa, johtavat voimat — kahden imperialistisen ryhmittymän yhdistelmä — jatkavat kuitenkin ilmeisesti toimintaansa poliittisen kriisin tai sitä muistuttavan tilanteen aikaansaamiseksi. Eräästä tällaisesta tapauksesta, poliittista kriisiä muistuttavasta tapauksesta tai todellisesta kriisistä haluankin puhua teille.

Eilen, heinäkuun 14 pnä, kello 11 illalla ulkoasiain kansankomissaarin luona kävi virkaatekevä Saksan diplomaattiedustaja tohtori Ritzler ja ilmoitti hänelle juuri Berliinistä saamansa sähkeen sisällön, jossa Saksan hallitus antaa edustajansa tehtäväksi pyytää Venäjän hallituksen lupaa tuoda mahdollisimman pian ja majoittaa Moskovaan pataljoona asetakkeihin puettuja saksalaisia sotilaita vartioimaan Saksan lähetystä.

Siihen oli lisätty, että kaikkinaiset miehitysaikheet ovat täysin vieraita Saksan hallitukselle.

Ulkoasiain kansankomissaari, sovittuaan asiasta Kansankomissaarien Neuvoston puheenjohtajan kanssa, vastasi, että Venäjän kansanjoukot haluavat rauhaa, että Venäjän hallitus on valmis antamaan Saksan lähetystölle, konsulaatille ja toimikunnille kyllin riittävän ja luotettavan vartion omista sotajoukoistaan, mutta se ei voi missään tapauksessa suostua päästämään Moskovaan ulkomaalaista

sotilasosastoa varmana siitä, että Saksan hallitus, saman rauhantahdon elähdyttämänä, ei tule vaatimaan toivomuksensa täyttämistä.

Todellakin, Venäjän hallitukselle esitetty pyyntö on pahasti ristiriidassa sen ilmoituksen kanssa, jonka valtakunnankansleri esitti valtiopäivillä, että kreivi Mirbachin kohtalokas murha ei johda maittemme keskinäissuhteiden huononemiseen. Se on ristiriidassa myös Saksan johtavien kauppaja- ja teollisuuspiirien meillä hyvin tunnetun toivomuksen kanssa, että kehitettäisiin ja saataisiin aikaan kummankin maan eduksi läheiset taloudelliset suhteet, se on vihdoin ristiriidassa menestyksellisesti edistyvien neuvottelujen kanssa. Siitä puhuvat myös Berliinissä olevalle edustajallemme esitetyt monilukuiset ilmoitukset, jotka koskevat poliittista tilannetta ja suhteita Venäjään.

Meillä on nyt vielä täysi syy olettaa, että tämä odottamaton selkkaus kyetään ratkaisemaan onnellisesti, mutta joka kerta, kun suhteemme toisiin valtioihin käyvät kärkevimmiksi, me katsomme tarpeelliseksi esittää tosiasiat avoimesti ja asettaa kysymyksen suoraan.

Sen vuoksi katson velvollisuudekseni esittää seuraavanlaisen hallituksen julkilausuman:

„Solmiessaan Brestin rauhan Neuvostotasavallan hallitus käsitti erinomaisesti, kuinka raskas taakka tuli Venäjän työläisten ja talonpoikain ottaa kannettavakseen silloin muodostuneen maailmantilanteen vuoksi. Neuvostojen IV edustajakokouksen valtaenemmistön tahto oli täysin selvä: työtätekevät luokat vaativat rauhaa, koska ne tarvitsivat rauhanaikaa tehdäkseen työtä, järjestääkseen sosialistista taloutta, kootakseen ja lujittaakseen tuskallisen sodan murtamia voimiaan.

Neuvostojen edustajakokouksen tahtoa noudattaen hallitus on täyttänyt täsmällisesti Brestin rauhan raskaat ehdot, ja viime aikoina ovat edistyneet verrattain pitkälle myös neuvottelumme Saksan hallituksen kanssa, joiden tarkoituksena on määritellä mahdollisimman tarkasti suoritettavaksemme tulevien maksujen suuruus ja maksuehdot, koska olemme päättäneet suorittaa mahdollisimman lyhyessä ajassa tuon maksun.

Mutta täyttäessään mitä täsmällisimmin Brestin ehtoja ja suojatessaan työläisten ja talonpoikain rauhantahtoa Neuvostotasavallan hallitus ei ole milloinkaan unohtanut,

että ovat olemassa määrätyt puitteet, joiden ulkopuolella jopa rauhaarakastavaisimmatkin työtätekevien joukot ovat pakotettuja nousemaan ja nousevat yhtenä miehenä puolustamaan ase kädessä maataan.

Vasemmistoeserrien järjetön ja rikollinen seikkailu on johtanut siihen, että sodan puhkeaminen on hiuskarvan varassa. Suhteemme Saksan hallitukseen eivät vastoin tahtoaamme voineet olla kärjistymättä. Myöntäessämme oikeudenmukaiseksi Saksan hallituksen toivomuksen vahvistaa lähetystönsä vartiota me olemme tehneet paljon ja teemme vieläkin enemmän tämän toivomuksen täyttämiseksi.

Mutta kun meille ilmoitettiin Saksan hallituksen toivomus, jolla ei vielä ollut ehdottoman vaatimuksen luonnetta, että me päästäisimme Moskovaan pataljoonan asetakkeihin puettuja, aseistettuja saksalaisia sotilaita, niin me vastasimme — ja toistamme nyt tämän vastauksemme työläisten ja talonpoikain Neuvostovallan korkeimman elimen, Yleisvenäläisen Toimeenpanevan Keskuskomitean edessä, — että tällaista toivomusta emme voi tyydyttää missään tapauksessa emmekä millään ehdolla, sillä objektiivisesti se olisi vierasmaalaisten sotajoukkojen suorittaman Venäjän miehittämisen alkua.

Tällaiseen tekoon me olisimme pakotettuja vastaamaan samalla tavalla kuin vastaamme tšekkoslovakialaisten kapinaan, kuin vastaamme englantilaisten sotatoimiin pohjoisessa, nimittäin: voimaperäisellä liikekannallepanolla, kehittämällä jokaista täyskasvuista työläistä ja talonpoikaa nousemaan aseelliseen vastarintaan ja, jos on väliaikaisesti pakko perääntyä, tuhoamaan poikkeuksetta kaikki ja kaikenlaiset kulkutiet ja -neuvot, varastot ja varsinkin elintarvikevarat, jotteivät ne joutuisi vihollisen käsiin. Sota olisi siinä tapauksessa meille kohtalokas, mutta ehdottoman, kieltämättömän välttämätön, ja Venäjän työläiset ja talonpojat tulevat käymään tätä vallankumouksellista sotaa käsi kädessä Neuvostovallan kanssa viimeiseen hengenvetoonsa saakka.

Neuvostovallan sisäpolitiikka, jossa tiukasti noudatetaan Neuvostojen V edustajakokouksen päätöksiä, samoin kuin ulkopolitiikkakin, pysyy muuttumattomana. Valkokaarti-
laisten, tilanherrojen ja kapitalistien apureiksi osoittautu-
neiden vasemmistoeserrien rikollinen seikkailu muuttuu
nyt, kun taivaalle kerääntyä synkkiä pilviä ja sodanuhka

kasvaa, entistä rikollisemmaksi kansan silmissä, ja me kaikki tulemme tukemaan kaikin keinoin ja toteuttamaan ankaria rankaisutoimenpiteitä pettureihin nähden, joille Neuvostojen V edustajakokous on langettanut lopullisen tuomionsa. Jos sodasta, vastoin kaikkia voimainponnistuksiamme, tulee tosi, niin me emme voi luottaa pienimmässäkään määrin vasemmistoeserrien petturikoplaan, joka saattaa ajaa karille Neuvostojen tahdon, syyllistäytä sotapetoksiin ja niin edelleen. Me ammennamme uusia voimia sotaa varten siitä, että nujerramme säälimättä sekä mielettömän seikkailuhaluiset (vasemmistoeserräläiset) että luokkatietoisetkin (tilanherroihin, kapitalisteihin ja kulakkeihin kuuluvat) vastavallankumouksen toimihenkilöt.

Me käännyimme Venäjän työläisten ja talonpoikain puoleen: „kolminkertaistakaa valppautenne, varovaisuutenne ja horjumattomuutenne, toverit! Jokaisen on oltava omalla paikallaan! Jokaisen on annettava tarpeen vaatiessa elämänsä Neuvostovallan puolustamisen, työtätekevien, riistettyjen, köyhien etujen puolustamisen, sosialismin puolustamisen hyväksi!” ”.

*Sanomalehtiselostukset
julkaistu heinäkuun 16 p:nä 1918
„Pravdan” 146. ja
„Izvestija VTsIK” lehden
148. numeroissa*

*Julkaistaan Yleisvenäläisen TpKK:n
kustantamon v. 1919 julkaiseman kirjan:
„Neuvostojen Yleisvenäläisen TpKK:n
viides kokoonpano. Pikakirjoituspöytä-
kirja” tekstin mukaan;
hallituksen julkitausura —
käsikirjoituksen mukaan*